

ת"פ 60439/10/20 - מדינת ישראל נגד כפיר-מרדכי-מכס מאמו בנרי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 60439-10-20 מדינת ישראל נ' מאמו

מספר בקשה: 9

מדינת ישראל

לפני כבוד השופט ירון גת
המבקשת:
נגד

כפיר-מרדכי-מכס מאמו בנרי

המשיב:

החלטה

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, בשים לב לקיומה של הנחיית פרקליט המדינה 2.41 בדבר מדיניות התביעה בהעמדה לדין בעבירות איומים, ולאור הודעת המאשימה כי נערכה התייעצות עם המשנה לפרקליט המדינה (עניינים פלייט), שהחליט להותיר את המנדט להכרעה בתיק בידי חטיבת התביעות והעומד בראשה, ובהמשך להחלטתי הקודמת בעניין זה - אינני מוצא מקום לשנות מהחלטתי הקודמת, במסגרתה דחיתי את בקשות ההגנה לביטול כתב האישום, בשלב זה, ואינני מוצא להיעתר גם לבקשתה הנוספת של ההגנה להורות על ביטול כתב האישום מטעמי הגנה מן הצדק, בשלב זה.

החלטתי הקודמת ביחס לבקשות ההגנה לביטול כתב האישום, על נימוקיה, בעינה עומדת ואין בהתפתחויות הנוספות ובטענות הנוספות שהועלו כדי לשנותה.

באשר להנחיית פרקליט המדינה 2.41 בדבר מדיניות התביעה בהעמדה לדין בעבירות איומים, הרי שעצם קיומה, שלא היה ידוע לי בעת מתן החלטתי הקודמת, מצמצם ומפחית, במידת מה, את הקשיים הרוחביים עליהם הצבעתי בהחלטתי ושחיבו, לטעמי, התייעצות עם הגורמים הממונים בפרקליטות המדינה. שנית, המאשימה קיימה, בסופו של דבר, את החלטתי וערכה התייעצות עם הגורמים הממונים, אשר בחנו את הסוגיות השונות גם לאור ההנחיה האמורה, ומסרו את עמדתם ביחס לעניינו של הנאשם. שלישית, עיון ובחינה של הוראות ההנחיה לגופן מחזקים את מסקנתי בהחלטתי הקודמת כי יש לדחות את טענת ההגנה לאכיפה בדרגית, לפחות בשלב זה. כך, באשר לשיקולים הקשורים באופי האיום, טיבו וחומרתו, במיהות המתלונן ותפקידו הציבורי כעובד ציבור העומד בראש מערכת אכיפת החוק ובקשר של האיומים לתפקידו זה, ובפוטנציאל הסיכון הנלווה לאיומים. אף ההגנה סבורה שאין בהנחיה כדי לשנות מהותית מהשיקולים שנשקלו ופורטו בהחלטה הקודמת, ומסכימה כי שיקולי המאשימה להעמדת הנאשם לדין עולים בקנה אחד עם חלק מהשיקולים המצוינים בהנחיה, הגם שההנחיה כוללת גם שיקולים נוספים שלטעמה של ההגנה לא מתקיימים בעניינו של הנאשם, כפי שפירטה ההגנה בבקשתה האחרונה. על כן, עודני סבור, גם לאחר בחינת הנחיית פרקליט המדינה 2.41 וישומן במקרה דנן, ובהמשך לבחינת טענות הצדדים, הדוגמאות אליהן הפנו ונסיבות המקרה דנן, לאור ההלכה הפסוקה בנושא, כי דין הטענה להידחות, לפחות בשלב זה, מכיוון שההגנה לא הצליחה לעמוד בנטל לסתור את

חזקת התקינות וההגינות של המנהל ולהוכיח במידה מספקת שננקטה כנגד הנאשם אכיפה בררנית. כמו כן, עודני סבור כי מכיוון שלא הוכחה במידה מספקת אכיפה בררנית במקרה דנן, ובשים לב לכך שהחסד"פ והנחיית היועמ"ש מעניקים למאשימה שיקול דעת מהותי וסמכות שלא להציע סגירת תיק בהסדר מותנה מקום בו היא סבורה שהמעשה חמור באופן המחייב עתירה לעונש מאסר בפועל (כולל עונש שירוצה בעבודות שירות) ומקום בו היא סבורה שעריכת הסדר לא תענה על העניין לציבור בנסיבות המקרה, ומכיוון שמדובר בהחלטות מנהליות, שהביקורת השיפוטית עליהן מצומצמת יחסית ובית המשפט אינו מחליף את שיקול דעתה של המאשימה - לא ניתן לקבוע כי עמדת המאשימה, לפיה המעשים המיוחסים לנאשם חמורים, באופן המצדיק עתירה לעונש של מאסר בפועל ואינו מאפשר סיום ההליך בהסדר מותנה, אינה סבירה (אף אם ייתכן שבית המשפט היה מחליט אחרת אילו היה במקום המאשימה). כל זאת, גם בראי הנחיית פרקליט המדינה 2.41, אשר אינה משנה את מסקנתי שלא ניתן לקבוע שהחלטת המאשימה בנסיבות היא בלתי סבירה או מפלה את הנאשם לרעה באופן פסול. כמו כן, לא ניתן לקבוע שהחלטת המאשימה בנסיבות העניין חורגת מהוראות ההנחיה באופן בלתי סביר. בנוסף, עודני סבור כי אין ממש בטענת ההגנה שניתן לשער כי בעניין הנאשם קיים גם מניע, שיקול מנחה פסול, להפלייתו לעומת מקרים דומים אחרים, וזאת מכיוון שהמתלונן הוא ראש התביעה הכללית. כפי שקבעתי, מדובר בטענה בעלמא שנטענה ללא כל ביסוס או הוכחה, ותחושות סובייקטיביות של הנאשם אינן מספיקות על מנת לבסס טענה מסוג זה. גם טענותיו הנוספות של הנאשם בהקשר זה, לרבות הטענה שכתב האישום הוגש במטרה להשתיק ביקורת כלפי היועמ"ש, אינן משנות ממסקנתי האמורה, ואינן סבור שמטענותיה הנוספות של המאשימה עולה כי חלק משמעותי מן הנימוקים להעמדת הנאשם לדין נוגעים לצורך או לרצון להשתיק ולרסן ביקורת פוליטית על היועמ"ש. טענת המאשימה בהקשר זה היא כי אחת המטרות בהעמדת הנאשם לדין (ובעתירתה העונשית של המאשימה) היא הרצון למנוע השמעת איומים פסולים, חמורים ובלתי לגיטימיים שמטרתם להניא את היועמ"ש מלבצע את תפקידו כהלכה, כש"המתקפה הציבורית-הפוליטית משולחת הרסן" כלפיו צוינה רק כרקע מחמיר לדברים ובכדי להצביע על פוטנציאל הסיכון הלכאורי שבאיומים, אך לא נטען שמטרת העמדת הנאשם לדין היא השתקה וריסון של ביקורת ציבורית-פוליטית לגיטימית. כאמור, אינני סבור שניתן לקבוע ששיקול זה הנו בלתי סביר או שהוא מפלה את הנאשם לרעה, או שהוא מלמד על שקילת שיקולים זרים ופסולים, על ניגוד עניינים או על מניע פסול. לאור האמור, ובשים לב לטענות ההגנה, נראה כי השלב המתאים לבחינת טענות ההגנה כעת הוא שלב שמיעת הראיות וההכרעה המשפטית הסופית בשאלה אם העובדות שיוכחו מגבשות את עבירת האיומים אם לאו.

באשר לטענה לביטול כתב האישום מחמת פסול או פגם בכתב האישום, עודני סבור כי דין הטענה להידחות גם כן, וביתר שאת לאחר שהמאשימה קיימה את הנחיית וקיימה התייעצות עם הגורמים הממונים בפרקליטות המדינה, אשר מסרו עמדתם ביחס לעניינו של הנאשם. בהקשר זה אציין, כי בשים לב לכך שקיימת הנחייה של פרקליט המדינה בעניין מדיניות התביעה בהעמדה לדין בעבירות איומים, הנחייה שדבר קיומה לא היה ידוע לי בהחלטתי הקודמת, ולאחר שבחנתי את טענות ההגנה לאכיפה בררנית לגופן ומצאתי לדחות בנימוק שלא ניתן לקבוע כי עמדת המאשימה, לפיה המעשים הקונקרטיים המיוחסים לנאשם חמורים, באופן המצדיק עתירה לעונש של מאסר בפועל ואינו מאפשר סיום ההליך בהסדר מותנה, אינה סבירה - הרי שניתן להתספק בתשובתה של המאשימה הממוקדת בעמדת פרקליטות המדינה בשאלת ההעמדה לדין בתיק זה, בנסיבותיו, ואין עוד צורך, במקרה דנן ובשלב זה, לדרוש מהמאשימה למסור התייחסות רחבה יותר באשר למדיניות התביעתית שיש לנקוט בה במקרים מסוג זה בכלל. זאת, הגם שבהחלט מן הראוי לשקול הוספת התייחסות ספציפית בהנחיית פרקליט המדינה האמורה גם לסוגיות הכלליות החשובות של פרסום איומים לכאורה במרשתת וברשתות החברתיות, בכלל וביחס לפרסומים שנעשו במרשתת כחלק מוויכוח ציבורי נטען בפרט; של איומים לכאורה כנגד גורמים בכירים במערכת אכיפת החוק בקשר לביצוע תפקידם; של איומים לכאורה המושמעים כחלק מהתבטאות כללית, אשר מכילה גם חלקים של ביקורת פוליטית וציבורית ועוסקת בנושאים שעלו בשיח הציבורי;

של השפעת נתונים נוספים על מדיניות העמדה לדין בעבירת איומים, לרבות שקילת האפשרות להפניית התיק למסלול של הסדר מותנה, כגון מספר האיומים שהושמעו, מספר האירועים בהם הושמעו האיומים, מספר המתלוננים, שאלת העברת האיומים ישירות למתלונן למול השמעתם במסגרת פרסום כללי ובלתי ישיר, שאלת משך הזמן בו פורסמו האיומים שעה שמדובר בפרסום במרשתת וכו'; של מדיניות התביעה בכל הנוגע לעתירה לעונש בעבירות איומים ועוד. ככל שההגנה סבורה שיש להוסיף ולבחון את הטענות במישור הכללי והרחב יותר, סבורני כי הדרך הנכונה לעשות זאת כעת היא הדרך המנהלית.

אין בידי לקבל גם את הטענה לביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק בשל התנהגות שערורייתית של המאשימה, אשר בתחילה לא קיימה את החלטת הקודמת בדבר הפנייה לגורמים הממונים בפרקליטות המדינה. אכן, התנהלות זו של המאשימה פסולה ואין לה כל מקום, וטוב תעשה האמשימה אם תערוך בדק בית על מנת שהתנהלות זו לא תחזור על עצמה בעתיד. על המדינה לקיים את החלטות בית המשפט כלשון ואל לה לעשות דין לעצמה. זוהי מושכלת יסוד, כחלק מעקרונות היסוד של שלטון החוק. עם זאת, בשים לב לכך כי המאשימה שינתה עמדתה ופנתה לגורמים הממונים בפרקליטות המדינה, בסמוך לאחר הדיון בו הודיעה כי לא תעשה כן, מבלי שהשתנה דבר מהותי בהליך, ומבלי שנגרם כל נזק לנאשם וללא פגיעה ממשית בזכויותיו, סבורני כי אין בהתנהגותה הראשונית של המאשימה כדי להצדיק את ביטול כתב האישום, והתנהלות המאשימה תילקח בחשבון בהמשך הליך, בשלב המתאים. יתרה מכך, כאמור, ההתייחסות להנחיית פרקליט המדינה 2.41 מצמצמת ומפחיתה מהקשיים הרוחביים עליהם הצבעתי בהחלטתי הקודמת, אשר הצדיקו את הוראתי למאשימה לפנות לגורמים הממונים בפרקליטות המדינה.

סוף דבר - בקשות ההגנה להורות על ביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק נדחות, בשלב זה.

כאמור לעיל, השלב המתאים לבחינת טענות ההגנה כעת הוא שלב שמיעת הראיות וההכרעה המשפטית הסופית בשאלה אם העובדות שיוכחו מגבשות את עבירת האיומים אם לאו, ובמסגרת זו ניתן יהיה לשוב ולבחון בהמשך, במידת הצורך, גם את הטענות להגנה מן הצדק. כמו כן, ככל שההגנה סבורה שיש להוסיף ולבחון את הטענות במישור הכללי והרחב יותר, פתוחה בפניה הדרך לעשות זאת באפיק המנהלי.

לפיכך, על ההגנה להיות ערוכה למסירת תגובה כתב האישום בישיבת ההקראה הקרובה.

המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ד אלול תשפ"א, 01 ספטמבר 2021, בהעדר הצדדים.